

Børne Blad

WALDO R.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

29de november 1891.

17de aarg.

En sovn i det frie.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om siederens beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

79.

Paa hvilken side af Genezareth's sø var Jesus, da han gjorde dette under? Hvorfor kom folket efter ham? Hvorlænge var de hos ham? Hvad sagde discipulene til ham, da det var blevet aften? Hvorfor rildte de, han skulde sende folket bort? Hvad svarede Jesus dem? Havde de mad nok dert? Troede discipulene, at de havde nok? Hvad sagde de? Hvorom vidnede denne deres tale? Burde de have talt paa denne maade? Hvorfor ikke? Viste ikke Jesus dem ogsaa nu, at han kunde skaffe al den søde, som trængtes? Hvad gjorde han? Hvad befalede han folket først at gjøre? Hvad gjorde han dernæst? Og hvad var følgen af denne velsignelse? Hvor meget blev der tilovers, da alle havde spist? Tror du, 5 brød og 2 fiske kunde fylde 12 kurve? Blev der da mere tilovers, end der var, førend de begyndte at spise? Hvad viste derfor frelsaren ved dette under?

Ved folket noget tab derved, at de fulgte efter Jesus og blev hos ham hele dagen? Vil ikke Jesus, at vi først og fremst skal søge ham og høre paa hans ord? Hvis vi nu gjør det, kan da vi ogsaa være visse paa, at vi ikke vil lide noget tab i det timelige? (Læs og tænk over Matth. 6, 88.) Hvad lover Jesus os her i dette bibelsted? Hvad menes med „alle disse ting“? Naar skal alle disse ting tilkængs os? Men hvad maa vi gjøre for at faa del i den velsignelse? Svar: Vi maa ubetinget adlyde Guds ord. Var folket lydigt mod Jesu ord? Hvorfor var det lydigt? Hvoraf kommer altsaa den rette lydighed mod Gud? Kan vi for alvor søge Guds rige og hans retfærdighed uden at have troen?

Hvorfor vilde Jesus, at levningerne efter maaltidet skulde samles? Hvad lærdom vil han derved give os? Hvorfor skal vi ikke være ligegyldige for det, som bliver tilovers efter vore maaltider? Svar: Fordi alt hvad vi har, er en gave fra Gud, og han vil ikke, at vi skal være ligegyldige for hans velsig-

nelse. Hvad gjør da den, som ødsler med sit jordiske gods? Svar: Han foragter Guds gaver. Paa hvilken maade skal vi ved vore maaltider give tilkænde, at vi betragter vor søde som en gave fra Gud? (Se hvad Jesus gjorde, førend han uddelte brødene og fisken.)

Prins Viktor, som ikke vilde vaske sig.

Prins Viktor var en nydelig liden prins; ja vi ved nok, hvor sød en kvit fireaars gammel gut kan være, og saa var han oveni købet prins.

Hans forældre, den mægtige konge og den unge, skønne dronning, var fulde af beundring over den lille. Midt i hoffets glans og pragt og statslibets forger og betymringer var han dem en tilde til usigelig lykke og glæde; han var deres hjertes stolthed og haab, saaledes som jo alle snille børn pleier at være for sine forældre.

Ikke stort mindre indtagne i den lille prins var alle tjenerne i kongeboligen; thi han var altid snil og venlig mod dem og var langt fra at mene, at en prins kunde være saa uskikkelig, som han havde lyst til.

Og det hele folk elskede ham og kaldte ham med stolthed: „vor lille prins“. Især var dette tilfældet med hovedstadens beboere; de havde hørt de 101 kanonstød, dengang han blev født, og saa mange gange flet ham paa hans spadsereture og kjøreture, eller naar han legte i slotsparken. Han var ikke bleven gammel, før han havde lært, at en liden prins maa beslutte sig af hjerterebne paa at være høflig, fordi han bliver vist saa megen opmærksomhed og venlighed, og de havde derfor faaet mangen venlig hilsen og mangt et hjerteligt nik, naar de havde været saa heldige at møde ham.

Især syntes de han var sød, efterat han havde faaet soldaterhue paa sit lyse lokkehoved; han havde da ogsaa lært at hilse paa militær vis og førte sin lille haand til

huen med en mine, som om han skulde være en gammel general. Den, som havde faaet en saadan hilsen af den lille prins, maatte fortælle sin glæde derover til alle sine bekendte, men især til børnene. Disse syntes ogsaa, at det var gruelig morsomt at høre om prins Viktor; allesammen kjendte de ham og var glade i ham, selv om de ikke, saaledes som enkelte, blev budne til slottet og fik lov til at lege med ham. Det vilde jo være umuligt for en liden prins at indbyde alle børn i den store hovedstad eller det hele land til at lege med sig; da vilde snart endog den store barnekue paa slottet blive for liden.

Men nu er det desværre saa, at heller ikke de snilleste børn altid er, som de burde være. Kun altfor ofte findes der i de smaa hjerter en eller anden krog, hvor der ikke ser saa lyst og rent ud, som det skulde, fordi der skjuler sig forskellige slags stikke ting derinde, f. eks.: en smule trods og egenfin-dighed eller usandhed, uvenlighed, tyvagtighed eller andet. De gode forældre har megen møie med at faa jaget saadanne slemme gjefter ud af de kjære smaa hjerter, og mere end en gang vil det ikke lade sig gjøre uden straf og taarer. Saadant forekommer overalt, selv i et kongeslot hos en liden prins. Ja, ogsaa prins Viktor havde allerede flere gange lært at kjende saadanne nyttige tugtelser og grædt mere end en bitter taare. Ogsaa paa slottet fandtes der, i al fortrolighed sagt, en vis krog, hvorhen til sine tider et lidet trodsghoved maatte marschere hen. „Fj! tænk, konge, som har staaet i stammekrogen!“ blev der mere end engang advarende sagt ham, førend det kom saavidt, og det hjalp som regel.

En morgen, da kongen gik henigjennem gangene paa slottet paa vei til sit arbejds-værelse, fik han høre en forstrækkelig skrigen indenfra prinsens værelse. Han blev bange for, at hans barn skulde være kommen tilskade paa en eller anden maade, og skyndte

sig ind til sin lille gut. Og hvad faar han se? Den lille prins var rød og sund som seddanlig, men tænk, han stod og stampede med fødderne i gulvet foran sin barnekue, som forgjæves forsøgte at faa vasket hans ansigt.

Pludselig stansede skriget — prins Viktor havde faaet øie paa sin far. Han følte sig greben af skam og forstrækkelse.

Kongen spurgte rolig: „Hvad er paa-færde?“

Prinsen svarede ikke.

Da fortalte efter gjentagende spørgsmaal barnekuegen forlegen og en del nølende:

„Deres kongelige majestæt maa tilgive mig, men . . . men . . . prins Viktor . . . vil ikke . . . lade sig vaske.“

„Vil han ikke lade sig vaske? Er det hændt oftere?“

„Na ja . . . engang imellem!“

„Godt, saa skal du lade være at vaske ham!“

Dermed sendte kongen sin søn et strengt blik og forlod værelset.

Forbauset saa pigen efter ham, men samtidig glad over, at det ikke var gaaet værre, og at hendes yndling var sluppen fra det uden straf. Gutten selv følte sig dog noget urolig og ubehagelig tilmode.

Straks efter gav kongen befaling til den kuff, som udpaa formiddagen skulde kjøre prinsen en tur, at hverken han eller den ledsagende tjener, paa kjøreturen skulde tage paa den dragt, som de havde ordre til at benytte, naar de kjørte de kongelige herstaber. Dette pleiede de blot at undlade, naar de ikke skulde kjøre nogen af de kongelige personer, hvorfor heller ikke da vagterne traadte i gear, naar den kongelige vogn kom kjørende.

En stund senere kom prinsen og den hof-dame, som skulde ledsage ham, gaaende nedad den brede slotstrappe. Prinsen var isørt en af sine smukke dragter og havde paa hovedet den saa klædelige soldaterhue. Han skulde ud at kjøre. Vognen holdt udenfor.

Linne's mindeføtøtte ved Stockholm.

Sommerbillede.

Tjeneren aabnede vogn døren, prinsen steg op, idet han nikkede venlig til den gamle kufft og til de vakre, stolte heste med det sølvbeslaaede sæletøj; thi ogsaa hestene var gode venner med „vor lille prins“.

Man kjørte henad den brede, smukke hovedgade og videre for gjennem en af byens porte at komme ud paa landet. Ved porten var en militær vagt. Naar kongen, dronningen, en prins eller overhovedet en vogn med kongelige merker kom forbi, skulde soldaterne ud og præsentere gevær og tamburen slaa en trommehvirvel.

Denne ære var en af prins Viktors største fornøielse; han legte jo saa ofte selv med tinsoldater eller marscherede selv frem og tilbage som soldat, og derfor syntes han, det var saa morsomt at se de store virkelige soldater staa der i geled og præsentere gevær for ham, og han paa sin side besvarede deres hilsen med paa militær vis at føre haanden op til sin lille hue. Han havde derfor bedet kufften, at han altid naatte kjøre langsomt forbi vagten, og soldaterne morede sig ogsaa ved at se den venlige lille prins komme forbi.

„Nu er vi snart ved vagten“, jublede han. Men mærkelig nok løb dennegang ingen trommehvirvel, og ingen soldater traadte i gevær; istedet derfor stod de rolige omkring de opstillede geværer og agtede næsten ikke paa vognen, hvor prins Viktor allerede sad færdig til at føre haanden til huen og for-gjæves ventede paa den sedvanlige hædersbevisning. Og vognen rullede videre med den stoffede lille prins; han havde næsten lyst til at græde.

„Var det ikke vor lille prins?“ spurgte straks efter en ung soldat sin sidemand.

„Nei, kufften havde jo ingen guldbaand om hatten.“

„Ja, det syntes jeg ogsaa; men var det da ikke hans lyse lokkehoved, jeg saa?“

„Nei, der maa du have seet feil!“

Et øieblik efter traadte den unge løjtnant hurtig ud og spurgte sine folk: „Hvorfor

blev der ikke raabt i gevær? Det var jo prins Viktor, som kjørte forbi!“

„Hverken kufft eller tjener havde de sedvanlige vaabenmerker paa, hr. løjtnant. Ordren lyder paa, at vi isaafald ikke skal træde i gevær, fordi ingen af de kongelige da er med“, svarede den tjenestgjørende underofficer, og løjtnanten maatte give sig tilfreds.

„Ubegribeligt!“ mumlede han for sig selv. „Jeg troede saa tydelig, at jeg saa ham. Blot ikke dette bringer mig ubehageligheder.“

En stund efter var vognen ad en anden vei vendt tilbage til slottet. Tjeneren aabnede vogn døren og hjalp den lille prins at komme ud.

„Hvorfor præsenterede ikke soldaterne?“ spurgte han straks.

Tjeneren taug forlegen, og den gamle kufft satte op et bekymret ansigt; men han havde faaet befaling til at tie.

„Jeg skal sige det til min far, kongen“, sagde den lille ærgerlig og gik ind.

„For en prins, som ikke har vasket sig, præsenterer ingen soldat gevær“, var det svar, som kongen gav sin søn paa hans klage.

Og aldrig hændte det siden, at prins Viktor ikke vilde vasse sig. Den maade, hvorpaa hans far havde straffet ham, gjorde saadant indtryk paa ham, at han aldrig glemte det.

Et redskab i Guds haand.

En gut, som var bestjæftiget paa et af de bedste skibe, løb derfra.

Alle blev meget overraskede, da han var hele skibsmandskabets yndling, og kaptainen gjerne havde beholdt ham.

En ven af kaptainen gjorde sig umage med at faa gutten til at vende tilbage til skibet. Han gik hjem til ham og spurgte:

„Hvad er der i veien? Hvorfor er du løben bort fra skibet?“

Gutten taug.

„Svar mig, gut, af hvad grund er du løben bort?“

Endnu intet svar.

„Var maden ikke god nok?“

„Jo.“

„Var arbeidet for svært for dig?“

„Nei.“

„Holdt du af din kaptain?“

„Ja.“

„Syntes du om at være paa søen?“

„Ja, rigtig godt.“

Først efter mange opfordringer tilskod han endelig rødmende, at der en dag, medens han endnu befandt sig ombord, var udbrudt en heftig storm, hvorover kaptainen havde mistet al sin fatning og givet sig til at bande ganske frygtelig. Men det var ham umuligt at blive paa et stib, hvis kaptain bandede.

Manden begab sig nu hen til kaptainen og spurgte:

„Hvad var det egentlig for en gut, der nylig er løben herfra?“

„Det var en prægtig gut, og det gjør mig ondt, at jeg har mistet ham.“

„Bed du, hvorfor han er løben?“

„Nei, det ved jeg ikke; men jeg vilde gjerne have ham igjen.“

„Gutten tilskod langt om længe, at du havde til vane at bande, naar en storm eller anden hindring stillede sig i veien for dig, og det kunde han ikke udholde at høre paa.“

„Ja det ligner ham“, mumlede kaptainen meget bevæget. „Gode gut! Herren hjælpe mig, at jeg aldrig mere maa bande eller tage hans navn forsængeligt“ tilføiede han, idet han viskede en taare af sit øie.

Og siden tjente han i ydmyghed sin herre og frelser. Ja, Gud benytter ofte ringe omstændigheder og svage redskaber til at udføre sin vilje.

En mindestøtte over Karl Linne.

(Med billede.)

Karl Linne's navn er kjendt over hele den civiliserede verden; han har som faa andre bidraget til sit fædrelands, Sveriges, berømmelse, og det har han ikke gjort ved krigertog, saaledes som Karl den 12te og andre, men ved sit stille arbejde i videnskabens tjeneste; han er en fyrste i videnskabens verden, og vi kan gjerne give ham navnet blomsterkongen; thi hans livs gjerning var at studere planterne og blomsternes liv; hans studier gav botaniken eller læren om planteriget et kraftigt stød fremover og vakte ny interesse for denne videnskab saavel i Sverige som i andre lande.

Linne var professor i Upsala og døde i aaret 1778, noget over 70 aar gammel.

Allerede i 1829 reiste de svenske studenter en støtte til minde om Linne i Upsala. Siden er den berømte botaniker bleven hædret med en anden og større mindestøtte i Humlegaarden ved Stockholm. Det er den, som vi kan vise eder et billede af idag. Vi ser her Linne, staaende med en bog under armen og en blomst i haanden.

Forsyn i smaa ting. En prest fortalte engang en ven, hvorledes Gud nylig havde naadig bevaret ham. „Da jeg red ud idag“, sagde han, snublede min hest og havde nær kastet mig udover broen, et fald, som vilde have kostet mig livet; dog jeg kom ganske uskadt derfra.“ — „Jeg kan fortælle Dem noget, som er endnu mere underbart“, svarede vennen; „da jeg idag red ud den samme vei, snublede min hest ikke.“

Smaa Tonder

til Indsamling af Penge for Skolelærer-Seminariet i Sioux Falls er nu ankomne til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. Pris 10 Cts. pr. Dussin. Pr. Post 25 Cts. pr. Dussin.

De to fremmede dner.

En lille Ludvig sad paa tærskelen i den aabne stuedør og spiste sit smørrebrød. Da kom et par vatre, hvide dner flyvende hen imod ham.

„Kom hid, I kjære dyr,“ sagde den lille gut, „saa skal jeg give eder mad.“ Og saa brød han den ene smule efter den anden af sit smørrebrød og kastede til dem.

Duerne nappede smulerne med sine neb og kom stadig nærmere og nærmere.

Den ene due vovede sig tilsidst helt hen til Ludvig, lod ham klappe sig med sine smaa hænder og var saa dristig, at den hastede det ene lille stykke efter det andet af selve smørrebrødet.

„Ja, spis blot, du!“ sagde gutten og holdt smørrebrødet hen til den. Han lofede ogsaa den anden due, som holdt sig paa nogle skridts afstand.

Men bag Ludvig laa husets kat i al hemmelighed paa lur. Pludselig sprang den op og slog sine skarpe klør i den spisende dues hals. Gutten gav sig til at skrig — hans søstre, Marie og Klara, kom styrrende til; de slog til katten, og denne maatte slippe sit rov.

Duen var reddet; men ned fra dens hvide hals flød en stribe blod. Børnene havde saa ondt af det stakkels dyr; de klappede og kjælede for det; de undersøgte saaret og spekulerede paa, om det var farligt.

Den anden due var imidlertid fløjet op paa en vinduestant, hvor den sad og bedrøvet syntes at betragte sin kamerat.

„Hvem eier duen?“ spurgte børnene, „vi vil bære den hjem; maatte dens eier kan gjøre noget ved saaret.“

Man forespurgte i nabolaget, og duerne viste sig at tilhøre en fattig gut, som selv

havde opfodt dem og delte sit brød med dem. Gutten var meget bedrøvet, da han fik høre, hvad der var hændt hans due; men ved at se den blev han glad; saaret var ikke dybt; om nogle faa dage vilde duen være frisk igjen, mente han.

Børnene var flere gange i de følgende dage henne for at høre, hvorledes det stod til med duen, og der blev altid svaret, at det gik godt. Den fjerde dag vilde Marie atter afsted — men da kommer begge duerne flyvende ind i gaarden i hendes hjem. „Der er de! Der er de!“ skreg hun og styrte ind. Alle de andre forstod straks, hvem hun mente, og sprang glade ud for at ønske de kjære gæster velkommen og give dem brød og blytorn.

Duerne kom siden hver dag til gaarden; de var blevne rigtig gode venner med børnene og fik ogsaa stadig mad af dem. Men hvis katten da lod sig se, kan man tro, den blev jaget bort i en fart.

Geografisk gaade.

Forbogstaverne, læste ovenfra nedad, danner navnet paa en dansk by, og endebogstaverne, læste opad, ligeledes navnet paa en dansk by.

1. En by i Frankrig.
2. Et landstæb i Afrika.
3. En by i Forindien.
4. En by i Mesopotamien.
5. En flod i Amerika.
6. En by i Østerrig.
7. En betjendt tilde paa Island.

Olaf M. Nordkvæl.

Opløsning paa gaaderne i nr. 46.

1. Stomagerens bust og begtraad.
2. Dielaaget.